

za delavca, nič delati in dobro živeti. To jim obljubuje enkrat, a kedaj, tega ne pove.

Ravnanje židovskih agentov z delavci se da razjasniti na tem primeru. Oče ima porednega sinka, ki se vedno joka in prosi. Da bi ga potolažil, mu obljubi, da mu bo že nekaj prinesel, če bo tiho. Za kratko potihne otrok, pa kmalu se začne zopet jokati. Zato mu obljubuje oče z nova »nekaj.« Takšen nekaj so socialistični nauki, s katerimi nase vežejo socialistični voditelji delavce. Da ni tako ravnanje z ubogim, zdelanim trpinom ne samo nekrščansko, temveč za odraslega človeka naravnost neumno, menda spoznate. Tako narediti z ubogim, sestradanim delavcem more le socialistična zlobnost.

(Konec prih.)

Cerkvene zadeve.

Razstava cerkvene obleke v mariborski bogoslovnici.

Preteklo nedeljo, dne 25. aprila, je oznanjala belorumenasta zastava, vihrajoča iznad bogoslovnice mimogredočim nekaj nenavadnega. In res je bilo to nekaj imenitnega, kajti na ta dan se je slovesno otvorila razstava cerkvene obleke, katero je priredila »družba vednega čiščenja presv. Rešnj. Telesa.« Po poznem opravi v stolnici, ob 11. uri, se je zbralo mnogo ljudstva pred nekdanjo gimnazijo, ki je čakalo na prihod mil. knezoškofa. Vkljub slabemu vremenu, ki jih tudi jutraj ni oviralo od procesije v frančiškansko cerkev, prišli so z veseljem, da sami otvorijo to razstavo in izročijo svojemu namenu sad one družbe, za katero se tako močno zanimajo. Navzoči so bili razun načelnika, preč. g. stolnega dekana Lovrenca Herg, še preč. gg. kanoniki J. Bohine, K. Hribovšek, dr. J. Pajek in dr. J. Mlakar, več duhovnikov in bogoslovcev; nadalje družba gospic in gospa in mnogo raznovrstnega občinstva.

Preč. g. stolni dekan kot načelnik pozdravi mil. knezoškofa in navzoče, razložijo na kratko v nemškem in slovenskem govoru blag namen družbe, njene uspehe v pretečenem društvenem letu, in se zahvalijo vsem, ki so častili Jezusa v tabernaklju bodisi z molitvijo, bodisi dejanjsko s tem, da so prirejevali in priskrbeli cerkveno obleko, ki se tukaj razstavlja. H koncu prosijo mil. knezoškofa, da blagovolijo razstavo otvoriti in podeliti vsem višjepastirski blagoslov.

Na to povzamejo besedo mil. knezoškof in v daljšem krasnem govoru pojasnijo dvojno lepo lastnost, ki jo ima družba, namreč molitev in delo. V uvodu pravijo, da že sedemkrat prihajajo k taki slavnosti in vselej z velikim veseljem in vselej so spregovorili, a danes so hoteli molčati in zakaj? »Če jaz molčim«, tako nekako pravijo, »govori vam danes ta razstava, če jaz molčim, govori obilno število udov, ki je lansko leto pristopilo, govori denar, ki se je nabral za izdelovanje cerkvenih oblačil, govori ogromna svota 28.000 gld., ki so se do sedaj tekom let nabrali v ta namen, govori siromašne cerkve moje škofije, ki so bile obdarovane, vse govori z jasnimi in zgovornimi jeziki.« Pa vendar si ne morejo kaj, da bi tudi danes ne spregovorili, in se ne zahvalili družbi za gorečnost, ki jo skazujejo Jezusu v najsvet. zakramentu. »Na tvoje zidove, Jeruzalem, sem čuvaje postavil; cel dan in celo noč, nikdar ne bodo molčali.« (Iz. 62, 6.) Taki čuvaji so udje te družbe, ki vedno molijo Jezusa v tabernaklju.

Ali ne samo z vedno molitvijo se časti Jezus, ampak tudi z dejanjem tako, da se more dostojno opravljati njegova služba. Kajti vse se suče okoli Jezusa v tabernaklju, vsa duhovska čast izvira iz najsvet. zakra-

menta in je zavoljo njega. Za tako olepšavo božje službe pa je treba denarja, mnogo denarja, in tudi v tem se odlikujejo udje, da tako radodarno prinašajo doneske. V celej škofiji tako lepo cvetejo družbe vednega čiščenja, vidi se njih obilen blagoslov božji; duhovniki naj bodo apostoli za nje, naj jih razširjajo; posebno opominjajo mil. knez bogoslovce, ki bodo letos stopili v pastirsko službo, da postanejo taki apostoli. Danšanes je silno potrebno, da se vrnemo spet h Kristusu. In tu navajajo besede slavno vladajočega papeža Leona XIII. iz neke okrožnice: »Sanatio omnium malorum est remigratio ad Christum Jesum — ozdravljenje vsega zla je potovanje nazaj k Jezusu Kristusu.« Te besede se prav lepo vjemajo z besedami sv. Pavla do Efežanov: »Instaurare omnia in Christo — ponoviti vse v Kristusu« (Efež. 1, 10). Da se oklenejo zopet Kristusa, za to vnamajo mil. knez navzoče z ognjevitimi besedami. Koncem se izrazijo svojo zahvalo vsem, ki so kaj pripomogli k čiščenju najsvetejšega zakramenta, posebno onim, ki so priredili in oskrbeli razstavo tako krasnih cerkvenih paramentov in podelijo navzočim svoj višjepastirski blagoslov.

Na to si ogledajo med prijaznimi pogovori v spremstvu odbora posamezna oblačila. Tako se je končala ta znamenita slovesnost. Razstava je trajala 3 dni in imela mnogo obiskovalcev.

Iz letnega poročila je razvidno, da je družba narasla za 1422 novih udov; za napravo potrebne cerkvene obleke se je nabralo 3113 gld. 28 kr. in za to se je oskrbelo 551 raznovrstnih rečij. Zares velik uspeh, obilen blagoslov božji! Bodimo torej stanoviti in goreči v čiščenju Jezusa Kristusa v najsvetejšem zakramentu, potujmo zopet h Kristusu nazaj in ponovimo vse v njem!

Bodi čiščen, hvaljen vsaki čas,
Najsvetejši božji zakrament!

Gospodarske stvari.

Dežni plašč iz lipovega vlakna.

Kadar je po letu grdo deževno vreme, ne vidimo mnogo ljudij na planem, temuč pod streho si najdejo zavetje in delo. Le ubogi pastirji morajo pohajkovati za živino in dostikrat prezebat, da je kaj. Dežnik mu neradi dajo, ker ga kmalu raztrga, pa ga — tudi večkrat v gošči — ne more lahko rabiti. Druga obleka pa drži mokroto le nekaj časa, potem pa pride ta do kože, kjer je vsakemu neljub gost. Premočenju sledi navadno prehlajenje, to pa navadno začetek nevarne bolezni.

Tega vsega se ubogi pastir ubrani, ako se mu oskrbi prav priprosti deževni plašč. Najbolj trpežen se ta pa napravi iz vlakna, ki se nahaja pod lipovo skorjo. Samo treba je znati, prvič vlakno ali liče prirediti, drugič pa iz njega plašč narediti.

V ta namen mora se lipa posekati, kadar se skorja da omajati. Lepo omajano — ne raztrgano skorjo treba razgrnjeno položiti v vodo, da je vedno mokra. Zato jo moramo potežiti s kamenjem, kajti posušiti se ona nikdar ne sme. Tako jo pustimo ležati po več tednov, dokler se liče ali znotranji mehki lub ne da od skorje lepo cepiti. Sedaj izvzamemo skorjo in začnemo cepiti liče od skorje. To naj ima podobo navadnemu traku ali »pantelcu«, za prst širokemu. Dolgost se mora mu pa že prej določiti, namreč velja približno ta, da sega pastirju od tal do glave. Ko se je taci trakov nalupilo že precej, začne se narejati iz njih plašč.

Sedaj se potrebuje tanka ali močna »špagat«. To je dobro še poveščiti enako čevljarsko »dreto«. Nabere se nekaj trakov in sicer se morajo izbirati močnejši konci, da jih je tukaj za mali prst debelo. Sedaj se ti konci

še enkrat preganejo nazaj za dva prsta dolgosti in z vrvico močno povijejo. Tako dobimo dosti takih zvezkov, kateri se z vrvico med sabo močno zvežejo. Kadar je je vrsta že toliko široka, da seže okoli vratu, pa pokrije človeka na ramenih okoli popolnoma, takrat je plašč narejen, le samo konec naj se vrvico pusti na vsakej strani, da se more pod brado zavezati. Pomniti je še enkrat, da se močnejši konci trakov rabijo navzgor, enako veljajo ondi tudi krajsi, da je vsaj gornja polovica života dobro pokrita.

Največja prednost takega plašča je, da — močno in dosti debelo narejen — nikdar ne pretoči. Naj dežuje celi dan, pastirju to ni mar, ker ima suho obleko na sebi. Tudi se lahko giblje za živino, plašč mu v tem ne dela nobenih ovir. Seveda mora skrbeti, da ga potem posuši, kar je najbolje na solncu. V dimu sušiti ni dobro, ker to škoduje ličju. Ako je plašč skrbno in močno narejen, pa se varuje, da se po neprevidnosti ne raztrga, zraven pa se vselej lepo presuši, trpi jeden dolgo let. In če še pomislimo, da pastirja ne varuje samo dežja, temuč mu daje tudi precej toplote, spoznamo, da je za njegov stan in delo več vredno, nego deset dežnikov, katerim veter in gošča trikrat več škodujeta, nego plašču. Torej kjer imate dosti lip, ne zamudite narediti dežnih plaščev za pastirje, kateri vam bodo zato lahko hvaležni!

Pohorski.

Sejmovi. Dne 1. maja v Ljubnem, Trbovljah, Lipnici, Vržeju, pri Sv. Treh kraljih v Slov. gor., pri Sv. Barbari v Halozah, na Hajdinju, pri Sv. Filipu v Veračah, v Velenju, na Muti in v Celju. Dne 3. maja v Loki, pri Sv. Križu na Murskem polju, v Selnici ob Dravi, v Središču, na Ptujski gori in v Mariboru (tudi za konje). Dne 4. maja v St. Juriju ob juž. žel., v Gornjem gradu, pri Sv. Trojici v Slov. gor., v Slov. Bistrici, Radgoni, Stradnu in na Vidmu. Dne 5. maja v Imenem (za svinje) in Sevnici. Dne 6. maja na Bregu pri Ptuj (za svinje) in pri Sv. Petru blizu Čmureka. Dne 7. maja na Spod. Polskavi (za svinje) in Podplatu.

Dopisi.

Iz Vitanja. (Zborovanje.) Velikonočni ponedeljek je imelo tukajšnje »delavsko-podporno in bralno društvo« svoj letošnji občni zbor, ki je bil prav dobro obiskovan, kar je lepo in veselo znamenje, da se ljudstvo za to prepotrebno društvo vrlo zanima. G. predsednik Jos. Žičkar so nam razložili pomen našega društva in vneli navzoče, naj ostanejo društvu vedno zvesti, oziroma naj k njemu pristopijo kot novi udje. In res, mnogo se jih je takoj dalo vpisati. Upamo, da bo društvo pod spretnim vodstvom odličnega g. predsednika doseglo svoj plemeniti namen. — Po občnem zboru bil je volilni shod, ki so ga sklicali naš g. župnik in državni ter deželni poslanec J. Žičkar. Tako natlačeni še prostori našega društva doslej niso bili, kakor pri tem shodu. Žal, da so bili pretesni, obseči veliko množico radovednih volilcev, ki so od vseh strani prihiteli poslušati poročila svojega marljivega in za nas tako vnetega poslanca. Predsednikom je bil izvoljen znani narodnjak iz Doliča, g. Vivod, ki je prosil g. Žičkarja, naj poročajo o svojem dosedanjem delovanju v državnem zboru. Iz zanimivega poročila bilo je razvideti, kako težko stališče imajo naši poslanci, ker so razmere v zbornici silno zmedene. Z velikim veseljem smo pozdravili poslančevo izjavo o »krščansko slovanski narodni zvezi«, ki nam obeta še mnogo koristiti; enako nas je razradostila vest, da so v predsedništvo državnega zbora izvoljeni tako vrli krščanski in slovanski

možje. G. poslanec so nam še popisali razburjenost v zbornici v prvih sejah, v kojih se je mnogo strastno govorilo, a le malo doseglo; razjasnili so nam tudi cesarjev prestolni govor in svojo interpelacijo za vpeljavo take jezikovne naredbe med Slovenci, kakoršno so dobili Čehi od ministerstva. Kako globoko so segle v naša srca navdušene in kaj lahko umljive besede g. poslanca, kazali so dolgotrajni živio-klici zbranih volilcev ob sklepu korenitega govora. Slednjič se je izrazila med volilci le nujna želja, naj se g. poslanec potegnejo za celjsko slovensko gimnazijo, za znižanje bremen naše državne polovice pri pogodbi z Ogersko in za vpeljavo jezikovne naredbe v kolikor moči kratkem času.

S Ponikve. (Kmetijsko bralno društvo.) Veliko veselje smo imeli velikonočni ponedeljek. Otvorili smo novo »Kmetijsko bralno društvo«, prejšnje je namreč pred tremi leti zaspalo. Precejšno število domačih faranov in tudi mnogo gostov iz Celja, Maribora, Laškega trga, St. Jurja, Medvedovega sela itd. se je zbralo v veliki, lepi dvorani v župnišču. Ko je »mladi« pevski zbor prav dobro zapel pesem »Majnikova« (Ko spomlad cvetoča pride), je tačasni načelnik novega društva Jož. Zdolsek navzoče pozdravil, želeč jim »dobro došli!«. Na to je domači č. g. župnik Alojzij Kreft povzel besedo in res z mladeniško navdušenostjo v krasni, prepričevalni besedi razložil namen in potrebo novega društva; med drugim, da naj vstanemo iz spanja, naj se začnemo zanimati, za koristno branje knjig in časopisov, naj posnemamo slavnega rajnega rojaka ponkviškega A. M. Slomškega. Bujni živio-klici na koncu govora bili so dokaz, da je beseda njegova šla iz srca v srce. Na to je pristopilo 31 udov k novemu društvu, sicer ne veliko za drugače »slavno« ponkviško župnijo, a upamo, da se bodo sčasoma tudi tisti začeli zanimati za naše društvo, ki so se, ne vemo iz kakšnih vzrokov, odtegnili otvorilnemu shodu. Za tem se je volil odbor: predsednikom Alojzij Kreft, župnik — njegovim namestniki Jože Zdolsek — tajnikom Jože Dobnik, nadučitelj — blagajnikom Franc Slavinec, trgovec — knjižničarjem Fortunat Končan, kaplan — odbornikom Tomaž Grah, učitelj — Jože Šibal in Miha Zdolsek. Naslednje se je g. Tomaž Grah v lepih besedah zahvalil predsedniku, da nam je prepustil lepo sobo za zborovanje in na trikratni »živio« na presv. cesarja, zapel je pevski zbor cesarsko pesem in shod je bil končan. Konečno pa kličemo novemu društvu: Rasti, razcvitaj se in probujaj vrle rojake h katoliško-narodni zavesti!

Iz Trbonj. (Sv. misijon) se je tukaj v dneh od 3.—12. aprila prav slovesno obhajal. Dne 3. aprila so se iz Celja 3 misijonarji, namreč č. gg. Janez Macur, Franc Kitak in Jožef Frjancič k nam pripeljali. Srce nam je veselja utripalo, ko smo zaslišali zvonove, ki so nam njihov prihod naznanili. Šli smo jim nasproti do kapele na polju. Od tam smo šli potem v procesiji med molitvijo sv. rožnega venca v lepo ozaljšano cerkev. — Nauki in premišljevanja so bila tako dobro urejena, primerna in ganljiva, da se je zmirom nepričakovano veliko poslušalcev zbralo. Spovednice so bile obdane od jutraj do trde noči. To je znamenje, da si je dobro ljudstvo nauke k srcu vzelo. Sv. obhajil je bilo 700, kar je za malo župnijo gotovo lepo število. — V četrtek, dne 8. aprila se je križev pot blagoslovil, to je bila slovesnost, ki nam je marsikatero solzo hvaležnosti izvalila. Sosedni gospodje dušni pastirji so marljivo prihajali ter v spovednici pomagali. Hvala jim lepa! — V nedeljo, dne 11. aprila bil je sklep. O, koliko ljudstva je tedaj v Trbonje privrelo! Kar Trbonje stojijo, se toliko ljudstva gotovo ni videlo. Razni opazovalci so trdili, da je bilo do 1200 ljudi. Poleg misijonskega sv. križa, blagoslovil se je tudi nov sv. križ kot patron župnije v ve-